

l'entrevista

“Ser membre del consell d'assessors de l'HGG és un veritable regal, sempre en surto satisfet”

Botiguer. Casat, pare de quatre fills i avi feliç de tres nets fantàstics! És la quarta generació d'un negoci familiar fundat l'any 1895. Entén el comerç com un espai d'intercanvi d'idees i de sentiments. Expresident de Gran Centre Granollers.

Fa uns anys que l'Hospital té la sort de comptar amb la seva participació en el consell d'assessors, on es tracten diferents temes rellevants per a la institució. Quina valoració li dona vostè a aquestes trobades?

En primer lloc agraeixo a l'equip directiu la confiança dipositada en mi. Participar en el consell d'assessor de l'hospital de la meua ciutat és un veritable regal. Més que aportar, jo diria que hi anem a aprendre'n! És un profitós intercanvi d'opinions i de propostes molt enriquidores per a tots, i ens sentim escoltats i valorats. Són d'aquelles reunions en què en acabar estem tots molt satisfets, no tan sols per la participació, sinó també per la gestió del temps i per les oportunitats que tots plegats tenim d'intervenir-hi.

Quin paper creu que ha de fer l'Hospital en la ciutat que l'acull?

Jo crec que el paper que tots n'esperem, el nostre Hospital ja l'està fent i diria que a un nivell molt alt! L'Hospital de Granollers és, per a la nostra ciutat i per al Vallès Oriental, un centre de referència, no només a nivell mèdic sinó també a nivell humà. El funcionament de l'Hospital és, i ha de ser, exemple per a moltes empreses i entitats de la nostra ciutat. Espai de dolor, però també d'esperança, espai de malaltia i de salut, espai de pors i de confiança, espai de pacients i de persones... La pluralitat i diversitat de la que gaudim és impressionant!

Quines accions es podrien realitzar per implicar molt més la ciutadania amb l'Hospital?

Donar a conèixer a la ciutadania que totes les persones som iguals i que ens podem reconèixer en l'altre davant la malaltia, el dolor, la por, la soledat, la mort, però també en la salut, el guariment, l'esperança, la solidaritat i la vida. L'Hospital és com una petita

ciutat, plural i diversa, on la persona està en el focus de tothom, on les diferències socials, culturals, econòmiques i espirituals no ens separen, sinó que ens poden agermanar. Un espai on podem trobar i passar d'un moment a l'altre, de la pena a l'alegria i del dolor al benestar. Tan sols cal mirar els ulls de les persones per adonar-nos que en allò veritablement important tots som iguals! Una acció molt concreta que es podria fer a la ciutat seria una campanya amb un títol com “No volem que vinguis a l'Hospital!”, per informar dels hàbits que calen per tenir una bona salut.

De ben segur que en algun moment, vostè o algú proper al seu entorn ha hagut de visitar l'Hospital com a pacient. Quina visió en té, dels professionals que hi treballen? Creu que la comunicació és un pilar fonamental en el procés de cura dels malalts?

La meua experiència més recent a l'Hospital no pot ser més bona, ja que ha estat pel naixement d'en Quim i en Rai, els meus nets! És curiós. Molts vallesans naixem i morim en aquest espai, les dues

coses més importants i transcendents de la nostra vida les fem a l'Hospital! Com diuen molts entesos, la comunicació no es porta a terme només de forma oral. Majoritàriament ens comuniquem més i millor a partir de la mirada, els gestos, l'actitud, l'empatia... fins i tot amb els silencis. Vosaltres, aquí a l'Hospital, en teniu grans mestres!

Vostè defineix el seu comerç com a una “botiga conscient”. Des del seu punt de vista, com hauria de ser un “hospital conscient”?

Com molt bé diu, nosaltres “ens definim”, però encara no som una botiga conscient. Volem anar per aquest camí però encara tenim molta feina a fer. Probablement jo no sigui la millor persona per donar consells sobre la consciència. Per a mi un hospital conscient seria aquell que és capaç de posar per davant de tot, no tant el pacient, sinó la persona. Saber empatitzar, apoderar, i fins i tot aprendre de la persona que tenim al davant. Escoltar de forma activa, estar amb l'altre just en aquell moment en què més ho necessita...

LA CONTRA: preguntes curtes, respostes breus

Plat preferit?

Arròs de conill i nyores de la Montserrat.

Platja o muntanya?

Platja a l'estiu i muntanya a l'hivern.

Primavera, estiu, tardor o hivern?

El recolliment a casa a la tardor.

Una afició?

Explicar contes.

Un esport?

L'handbol i caminar.

Un llibre?

L'últim que he llegit, *Estimat Joan*, de Jaume Font.

Una cançó?

Qualsevol nit pot sortir el sol, de Jaume Sisa.

Què detestes?

Pensar una cosa, dir-ne una altra i fer-ne una altra.

Per acabar, un somni...?

Ser més conscient del moment que visc!